

POLEDNICE

U tabule dítě stálo, šklebilo se náramně.
Čímpak asi učitelka ukáznit si troufá mě?
Řehoní se děcko drze učitelce v bledou líc,
ať se jenom úča vzteká, ví, že vlastně nesmí nic!

Učitelce v hlavě hučí, chvějí se jí kolena,
když tu v umučené lebce bleskne veršík Erbeny:
“ Pojď si proň, ty Polednice!
Pojď, vem si ho upíra !”

Když tu dveře ztichlé třídy
kostlivý hnát otvírá.
Pod plachetkou – vždyť to známe – příšera se zjeví tu,
dříve rozjívená třída náhle stojí v zákrytu.
„Dej sem dítě !” zaburácí,
„Volala jsi? Tady jsem!”
„Volala jsem. Pročpak dítě?
Víš co? Raději mě si vem!
Ty si sbalíš děsné dítko – horší přijdou do školy!
A mne za zmizení žáka odbor školství osolí.
Mě si vezmi, Polednice, konečně tak najdu klid!
Kolegyně potvrdí ti, jak je těžké takhle žít!

Ať se kde chce co chce šustne, kdo je vinen ze všech zel?
Kdo je volán jako pucflek? Zcela jistě UČITEL!
Když si páták místo džusu dá pořádný rumu lok,
na koho se ukazuje? Zanedbal to PEDAGOG !
Když vojáci na cvičišti nezvládají vlevo vbok,
kdo podlomil branné síly? Samozřejmě PEDAGOG !
Když se dívka zfetovaná vrhá z okna jako cvok,
v ruce láhev od Čikuli... Kdo je vinen? PEDAGOG !
Když mládenci skotačíví vhodí chodce v říční tok,
kdopak za to zvěrstvo může? Jen a pouze PEDAGOG !
Když robátka v hloubi jícnu usídlí se streptokok,
kdopak může za absenci? Kdo je kárán? PEDAGOG!
Že dět'átko v třetí třídě pohačá si druhý rok,
kdopak mu měl IQ zvýšit? Kdo to nezvlád? PEDAGOG!
Tak to vidíš, Polednice, škoda mluvit, hanba klít.
Proto radši mne si vezmi, ať mám jednu provždy klid!”
Polednice hlavu skloní, slza z oka skane jí.
Šeptá: ”Nejsem kompetentní, zanech marných nadějí!”
Na pozdrav svým strašným hnátem učitelce zakývá,
chápe už, proč pro tu ženu, není vůbec děsivá.